Grzegorz Kaszyński

Imię Boże w Obj 1:8 (PNŚ): Odpowiedź na film P. Marka Klimasa

https://www.youtube.com/watch?v=nSXOMZZklBw

P. Marku! Jedyny argument, na którym Pan buduje całą swoją krytykę, to świadectwo mss. Mój pierwszy kontrargument jest następujący: Dlaczego w takim razie wciąż jest Pan katolikiem, skoro w okresie od XVII wieku do dziś dnia Pańskie wyznanie opublikowało 54 przekłady z imieniem Bożym w NT? Dlaczego nie oburza Pana ta sytuacja we własnym kościele, ale oburza Pana wtedy, gdy dany przekład jest niekatolicki?

1500-99	1600-99	1700-99	1800-99	1900-99	od 2000
1	2	8	17	20	6

Lekko parafrazując słowa Jezusa z Mt 7:2,3 pytam Pana: „Czemu widzi Pan drzazgę w przekładzie spoza własnego wyznania, a nie dostrzega belki w przekładach własnego wyznania? **OBŁUDNIKU**, usuń najpierw belkę z przekładów opracowanych przez własne wyznanie, a wtedy będziesz miał moralne prawo krytykować przekład opublikowany przez inne wyznanie”.

Świadectwo mss jest bardzo ważne, ale nie można bazować na mss z klapkami na oczach z uwagi na tekst Obj 22:17,18 i fakt, że *każdy dostępny mss* (ilekolwiek ich jest) *nie reprezentuje sobą oryginału*. Obecnie żaden tłumacz Biblii nie pracuje na AUTOGRAFIE tekstu NT, lecz gr. tekście opartym na scholastycznej kolacjonacji wariantów obecnych w późniejszych kopiach kopii. *Do bazowego greckiego tekstu NT nie można podchodzić tak, jakby spadł z nieba.* Dobrze by było gdyby zaczął Pan brać pod uwagę różne ważne fakty, a nie tylko jedną-jedyną przesłankę – mss. Np. faktem jest też, że w poszczególnych gr. tekstach NT istnieje *wiele różnic*. Jeśli z zasady oburza Pana jakiekolwiek odejście od bazowego tekstu greckiego NT, to czemu nie oburza Pana to, że z upływem czasu krytycy tekstu wprowadzają doń zmiany? Dlaczego nie postrzega Pan tych zmian jako „wtykanie” nieoryginalnych słów do NT?

Kolejnym faktem, którego nie należy bagatelizować, jest *prawo tłumaczy do stosowania koniektury w tłumaczeniu Biblii.* Pan uważa, że stosowanie koniektury jest uzasadnione tylko w oparciu o mss. Chociaż koniektura nie musi opierać się na mss[1], ale przyjmijmy to Pańskie kryterium. Stawiam Panu pytanie:
-- Na jakim mss opiera się koniektura w Hbr 4:3 „**JEŚLI** wejdą do mego odpoczynku” → „**NIE** wejdą”?

CS	VIAA--XS	PD	DDFS	N-DF-S	NPG-XS
Ὡς	ὤμοσα	ἐν	τῇ	ὀργῇ	μου,
Że	przysiągłem	w	—	gniewie	mym:

CS	VIFD--ZP	PA	DAFS	N-AF-S	NPG-XS
Εἰ	εἰσελεύσονται	εἰς	τὴν	κατάπαυσίν	μου,
Jeśli	wejdą	do	—	odpoczynku	mego**,

Ta koniektura występuje w każdym przekładzie Biblii. Wszystkie, powtarzam, *wszystkie przekłady* zawierają koniektury! Jeśli zżyma się Pan na koniekturę dotyczącą imienia Bożego, ale nie zżyma się – gwoli konsekwencji – *na wszelkie inne przypadki koniektury nieoparte na mss*, to co trzeba o Panu powiedzieć? Że jest Pan niekonsekwentny w myśleniu, jest dogmatyczny i że kieruje się myśleniem amatorskim! Dlatego zarzucam Panu stosowanie podwójnych standardów w rozumowaniu!

Aby odejść od bazowego gr. tekstu NT tłumacze muszą mieć ku temu solidne podstawy i świadectwo mss nie jest jedynym kryterium wchodzącym w grę. Słowem-kluczem jest „tekst skażony”. Tak, podejrzane brzmienie gr. tekstu może stanowić rozsądną podstawę do wdrożenia koniektury! Ale klapki na oczach mogą Panu zasłaniać OCZYWISTE, OBIEKTYWNE problemy w brzmieniu aktualnego bazowego gr. tekstu NT.

[1] W tekstualnej krytyce uznaje się dwa typy koniektur: *emendatio codicum ope* (poprawka na bazie manuskryptów) i *emendatio ingenii ope* (poprawka na bazie rozumowania) (Jan KRANS, **Beyond What Is Written: Erasmus and Beza as Conjectural Critics of the New Testament** (z serii: New Testament Tools and Studies pod redakcją Bruce M. Metzger i Bart D. Ehrman, Vol. 35), 2006, s. 4, https://archive.org/details/BeyondWhatIsWrittenErasmusAndBezaAsConjecturalCriticsOfTheNew.

Prof. R. Kendall Soulen (Wesley Theological Seminary, Waszyngton) zauważa:

> Chociaż imię Boże może być fizycznie nieobecne w tekstach Nowego Testamentu, to jednak „można jego obecność wykryć pośrednio".
>
> „Review of Robert J. Wilkinson, *Tetragrammaton: Western Christians and the Hebrew Name of God*", *Journal of Jesuit Studies*, Vol. 2, 2015, s. 732 [732–734], https://brill.com/view/journals/jjs/2/4/article-p732_25.xml

Załóżmy, że dzisiejszy stan greckiego tekstu **Mateusza 5:33** był taki sam w oryginale z I wieku. Do jakiego to prowadzi wniosku? Że Jezus był… KŁAMCĄ! Skąd taki wniosek? Jezus nie mógł wymówić słowa *Adonaj* w Kazaniu na Górze, gdy cytował ze ST, bo przed zacytowaniem zaznaczył: „słyszeliście, co powiedziano **przodkom**". A zatem sam oświadczył, że ma na myśli brzmienie *starożytne* tych słów. Powstaje pytanie: Czy przodkowie w starożytności znali ten tekst w brzmieniu ze słowem *Adonaj* (Pan)? NIE! Oni znali ten tekst w brzmieniu z Tetragramem! Dlatego coś nie tak musi być z gr. tekstem NT uznawanym za bazowy. Ja osobiście nie jestem w stanie zaakceptować wniosku, że Jezus palnąłby taką gafę w swoim Kazaniu, dlatego problem dostrzegam w transmisji tekstu.

Kolejny trudny problem, jakiego nie bierze Pan pod uwagę, to brak spójności w mss i krytycznych tekstach gr. NT w zakresie miejsc występowania skrótu K̅C̅ z i bez rodzajnika. Ten chaos (brak spójności) **OBIEKTYWNIE** pokazuje, że różni kopiści musieli majstrować przy miejscach zawierających skrót K̅C̅. Np. w Dz 2:34 na poziomie różnych bazowych gr. tekstów NT mamy dziwną sytuację związaną z pierwszym słowem *kyrios*:

WH-1881:
Eipen Kyrios to kyrio mou
(w Mt 22:44; Mk 12:36; Łk 20:42 tekst brzmi tak samo)
VON SODEN-1913:
Eipen ó kyrios to kyrio mou
UBS-1983:
Eipen [ó] kyrios to kyrio mou
(w Mt 22:44; Mk 12:36; Łk 20:42 tekst brzmi: *Eipen Kyrios to kyrio mou*)
NA-27&28:
Eipen [ó] kyrios to kyrio mou
(w Mt 22:44; Mk 12:36; Łk 20:42 tekst brzmi: *Eipen Kyrios to kyrio mou*)

W Mt 22:44 dziwną sytuację mamy w:

MERK-1992:
Eipen ó Kyrios to Kyrio mou
VON SODEN-1913:
eipen [ó] kyrios to kyrio mou

W Mk 12:36 & Łk 20:42 dziwną sytuację mamy:

VON SODEN-1913:
eipen ó kyrios to kyrio mou

Pytam Pana:
-- Jak poprawnie należałoby „przetłumaczyć" hebr. JHWH na grekę w tym ważnym cytacie Ps 110:1? „Ho Kyrios" czy „Kyrios"? Czy według Pana opcja „ho Kyrios" jest poprawna z gramatycznego punktu widzenia? A może mamy uznać, że *oba* warianty są poprawne? Jedno pewne: NIE JEST MOŻLIWE, ABY WSZYSTKIE W/W STANDARDOWE TEKSTY GRECKIE NT OPARTE NA MSS Z IV WIEKU PODAWAŁY TEKST ZGODNY Z ORYGINAŁEM, KTÓRY WYSZEDŁ SPOD PIÓRA HAGIOGRAFÓW!

Wspaniale byłoby móc uważać, że stan dzisiejszego tekstu greckiego NT jest ponad wszelką krytyką, ale w świetle powyższych informacji byłoby to tylko *romantyczne* myślenie. W tłumaczeniu Biblii potrzebne jest bardziej wnikliwe, bardziej dojrzałe i wyważone podejście, bez klapek na oczach. Tłumacze nie powinni

bezkrytycznie traktować bazowych gr. tekstów NT. Powinni je traktować za punkt wyjścia, ale końcowe decyzje translacyjne zależą też od uwzględniania wielu różnych niuansów, których dostrzeżenie umożliwiają filologiczne oględziny danego miejsca, czyli od czegoś, co Pan w ogóle nie bierze pod uwagę! Takie szersze spojrzenie świadczy o czujności i otwartości tłumaczy na to, że gr. tekst NT może być punktowo błędny (Obj 22:17,18).

IMIĘ BOŻE A OBJ 1:8

Analizuje Pan ten werset w oparciu o słabą znajomość teorii przekładu, co widzę po tym, że odrzuca prawo tłumaczy do wdrożenia koniektury w obliczu tekstu skażonego. Koniektura to nie jest przestępcza praktyka, to *normalna* naukowa procedura stosowana w procesie tłumaczenia Biblii.

Poważnym defektem jest też Pańska błędna wiedza o zasadach translacyjnych tłumaczy PNŚ. Np. podkreśla Pan w swoim filmowym monologu, że tekst Obj 1:8 „nie jest cytatem ze ST”.[2] Ale, przepraszam bardzo, czy tłumacze PNŚ zobowiązali się gdzieś na piśmie do tego, że w NT będą używać imię Boże *tylko* w cytatach ze ST? Nie, nigdy nie złożyli takiej deklaracji! Dlatego takimi fantasmagoriami o tłumaczach PNŚ mydli Pan oczy sobie i internautom! W *Chrz. P. Gr. w PNŚ*, Dodatku 2 (1994, s. 413), mamy napisane:

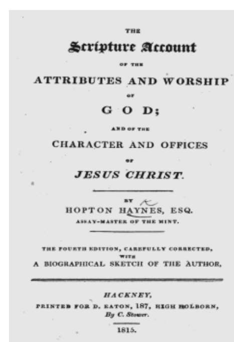
> „podeszliśmy z największą ostrożnością do sprawy umieszczania imienia Bożego w Chrześcijańskich Pismach Greckich, **zawsze biorąc za podstawę Pisma Hebrajskie**”.
> [to samo jest napisane w PNŚ-1997, Dodatek 1, s. 1643]

Powyższe słowa zawierają bardzo ogólną przesłankę: dla tłumaczy PNŚ ważnym czynnikiem rzutującym na ewentualne wprowadzenie imienia Bożego było rozważenie sytuacji w Pismach Hebrajskich. Nie napisali tutaj, że imię Boże ***MUSI*** być włączone do NT za każdym razem, gdy pojawia się w tekście hebrajskim. Ta deklaracja nie mówi więc o automatyzmie procedury: „jak jest Tetragram w ST to wprowadzamy imię Boże do NT”. A zatem zasady translacyjne tłumaczy PNŚ, które wydaje się Panu, że są naruszane, to czysta fikcja, którą wydumał Pan sobie we własnej głowie albo powtarza za kimś taką informację, w którą bezkrytycznie uwierzył bez jej zweryfikowania. Taką bajkę lansował w swoich opracowaniach Lundquist, natomiast Countess kłamliwie i bezpodstawnie twierdzi, że tłumacze PNŚ zobowiązali się wprowadzić imię Boże do NT ***TYLKO*** w cytatach ze ST.

Co ciekawe, zasady translacyjne dotyczące imienia Bożego w NT, których trzymali się tłumacze PNŚ, nie stanowią żadnego novum w translatologii. Takie zasady translacyjne proponował choćby uczony **Hopton Haynes** (1667–1749). Uważał, że walorem przekładu zawierającego imię Boże w NT było rozwiązanie problemu dwuznaczności referenta stojącego za skrótem ΚΣ̅:

> I jeśli jest to zgodne z tym, **w Nowym Testamencie, gdzie często używa się słowa Pan, użyto słowa Jehowa; mogłoby to zapewnić właściwe rozróżnienie między Panem, naszym Bogiem a naszym Panem czyli Mistrzem, Chrystusem**. A powyższe słowa Chrystusa z Mat. xxii. 37, zacytowane z Deut., brzmiałyby tak: ‘Będziesz miłował Jehowę, swego Boga, całym swoim sercem’ lub, jak to jest u św. Marka, ‘Słuchaj, Izraelu, Jehowa, nasz Bóg, to jeden Jehowa’, i tak to powinno być wyrażone (Marka xii. 29).

thy God with all thy heart.' And if conformable to this, the word Jehovah had been used in the New Testament, where the word Lord is often used; this might have secured a proper distinction between the Lord our God; and our Lord or master, Christ. And Christ's words, Mat. xxii. 37, which he cited out of Deut. aforesaid, would run thus, 'Thou shalt love Jehovah thy God with all thy heart,' or as St. Mark hath it, 'Hear, O Israel, Jehovah our God is one Jehovah,' as it should have been expressed. Mark xii 29.

THE
Scripture Account
OF THE
ATTRIBUTES AND WORSHIP
OF
GOD;
AND OF THE
CHARACTER AND OFFICES
OF
JESUS CHRIST.
BY
HOPTON HAYNES, ESQ.
ASSAY-MASTER OF THE MINT.
THE FOURTH EDITION, CAREFULLY CORRECTED,
WITH
A BIOGRAPHICAL SKETCH OF THE AUTHOR.
HACKNEY,
PRINTED FOR D. EATON, 187, HIGH HOLBORN,
By C. Stower.
1815.

[2] Przypominam Panu, że w grudniu 2022 roku podałem Panu szczegółowy wykaz katolickich przekładów NT, które zawierają imię Boże nie w cytatach ze ST, https://archive.org/details/odpowiedz-na-you-tube-wpis-Marka-Klimasa-z-1-12-2022, s. 5-28.

The Scripture-Account of the Attributes and Worship of God;
and of the Character and Offices of Jesus Christ, 1815, s. 44
https://www.google.it.ao/books?id=SAoDAAAAQAAJ

Podobne zasady translacyjne proponował uczony **Joseph Priestley** (1733-1804):

> W *Starym Testamencie* słowo *Jehowa* niech będzie oddawane jako Jehowa, a także słowo *Kyrios* w *Nowym*, w pasażach, gdzie mamy aluzję do *Starego*, lub gdzie może to być słuszne by odróżnić Boga od *Chrystusa*.

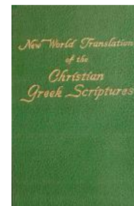
V. In the *Old Testament* let the word *Jehovah* be rendered by Jehovah, and also the word *Kurios* in the *New*, in passages in which there is an allusion to the *Old*, or where it may be proper to distinguish God from *Christ*.

The Theological and Miscellaneous Works of Joseph Priestley. . .with Notes, t. 17, 1820, s. 532
Appendix No. VI, „Rules of Translating" [Zasady tłumaczenia]
https://books.google.gr/books?id=bsRhAAAAIAAJ

Kolejnym wymysłem i fake newsem, który Pan sprzedaje internautom, jest nonszalanckie opowiadanie, że tłumacze PNŚ tak po prostu najzwyczajniej w świecie wstawiają sobie imię Boże gdzie chcą, wedle kaprysu. Jest to wielka przesada i nieprawda! Pańskiemu twierdzeniu kłam zadaje okoliczność, że w 72 miejscach tłumacze PNŚ zamieścili *w przypisach* imię Boże, które prawdopodobnie można by wprowadzić do tekstu głównego, bo przemawiało za tym pewne świadectwo, ale nie było one wystarczająco mocne. Wspomniano o tym w Przedmowie do NWT-1950 – a więc 74 lata temu!

FOREWORD 21

Not in all cases where the divine name is shown in the lower margin have we rendered it in the main body of our version. Thus there are 72 instances where the divine name is shown in the margin alone, but not incorporated into the text, the warrant not being strong enough.

Nie rozumie też Pan poprawnie w jakim celu w przypisach NWT-1984 odnotowuje się sytuację w J-przekładach. W żadnym wypadku nie jest tak, jak Pan myśli! One nie są podawane jako autorytet porównywalny do mss, lecz jako informację o występowaniu imienia Bożego i nic więcej. A dlaczego podają taką informację o sytuacji w pewnych hebr. przekładach NT? Ponieważ tłumacze napisali: „Szukaliśmy też potwierdzenia [dla naszej decyzji] w hebrajskich przekładach Pism Greckich" (CPG, 1994, s. 413). Czytamy tutaj: „szukaliśmy potwierdzenia", a nie podstawy dla wprowadzenia imienia Bożego. Rozsądny czytelnik PNŚ rozumie więc, że J-przekłady to nie teksty o takiej samej randze jak mss.

KATOLICCY TŁUMACZE A IMIĘ BOŻE W OBJ 1:8

Niektórzy Pańscy współwyznawcy – tłumacze katoliccy – nie są tak sztywni i dogmatyczni jak Pan. Zapewne przez dziesiątki lat bycia katolikiem nic Pan nie słyszał o tym, dlatego podam Panu 4 przykłady takowych katolickich przekładów:

1. **FRANCUSKI**
2008: Claude Tresmontant
Apocalypse de Jean
http://biblelapomme.org/blppack1/P4b/Ev_Tresmontant.pdf

1-6 et il a fait de nous un royaume [de] prêtres
pour dieu qui est son pēre
à lui la gloire et la puissance
dans les durées éternelles
des durées éternelles à venir
amen

1-7 voici qu'il vient avec les nuages
et le verra tout śil
et ceux qui l'ont transpercé
et elles se frapperont la poitrine
en se lamentant à son sujet
toutes les tribus de la terre

oui amen

1-8 moi je suis le alpha
et le oméga
oracle de yhwh dieu
celui qui est et qui était et qui vient
le dieu] des armées

1-9 moi iohanan votre frēre et votre compagnon
dans la persécution et dans la royauté
et dans l'espérance
[qui sont] en ieschoua
j'ai été dans l'île qui s'appelle patmos
pour la parole de dieu
et pour l'attestation
[de la vérité] de ieschoua

1-10 et j'ai été dans l'esprit
au jour du seigneur
et j'ai entendu derriēre moi une voix
puissante comme [la voix] du schôphar

1-11 et elle a dit

ce que tu es en train de voir
écris-le dans un rouleau
et envoie-le aux sept communautés
à éphēse et à smyrne
et à pergame et à thyatire
et à sardes et à Philadelphie et à laodicée

1-12 alors je me suis retourné
pour voir la voix qui parlait avec moi

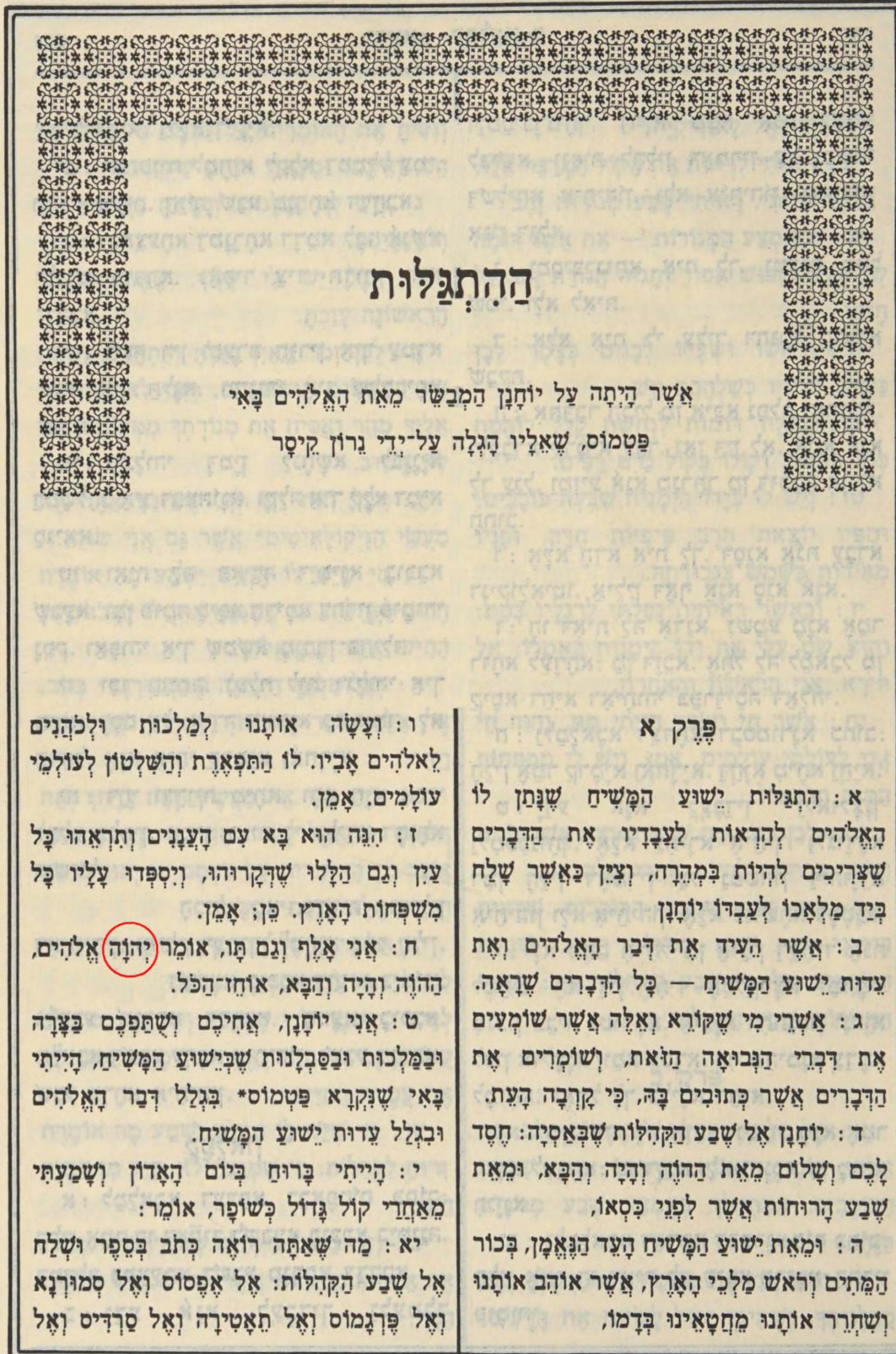
2. **HEBRAJSKI**

1986: Jacob Barclay – Massimo Pazzini

The New Covenant Commonly Called The New Testament

Peshitta Aramaic Text With a Hebrew Translation

https://archive.org/details/newcovenantcommo0000unse

הַהִתְגַּלּוּת

אֲשֶׁר הָיְתָה עַל יוֹחָנָן הַמְבַשֵּׂר מֵאֵת הָאֱלֹהִים בָּאִי
פַּטְמוֹס, שֶׁאֵלָיו הָגְלָה עַל־יְדֵי נֵרוֹן קֵיסָר

פֶּרֶק א

א : הִתְגַּלּוּת יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ שֶׁנָּתַן לוֹ
הָאֱלֹהִים לְהַרְאוֹת לַעֲבָדָיו אֶת הַדְּבָרִים
שֶׁצְּרִיכִים לִהְיוֹת בִּמְהֵרָה, וְצִיֵּן כַּאֲשֶׁר שָׁלַח
בְּיַד מַלְאָכוֹ לְעַבְדּוֹ יוֹחָנָן
ב : אֲשֶׁר הֵעִיד אֶת דְּבַר הָאֱלֹהִים וְאֶת
עֵדוּת יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ — כָּל הַדְּבָרִים שֶׁרָאָה.
ג : אַשְׁרֵי מִי שֶׁקּוֹרֵא וְאֵלֶּה אֲשֶׁר שׁוֹמְעִים
אֶת דִּבְרֵי הַנְּבוּאָה הַזֹּאת, וְשׁוֹמְרִים אֶת
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר כְּתוּבִים בָּהּ, כִּי קָרְבָה הָעֵת.
ד : יוֹחָנָן אֶל שֶׁבַע הַקְּהִלּוֹת שֶׁבְּאַסְיָה: חֶסֶד
לָכֶם וְשָׁלוֹם מֵאֵת הַהֹוֶה וְהָיָה וְהַבָּא, וּמֵאֵת
שֶׁבַע הָרוּחוֹת אֲשֶׁר לִפְנֵי כִּסְאוֹ,
ה : וּמֵאֵת יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ הָעֵד הַנֶּאֱמָן, בְּכוֹר
הַמֵּתִים וְרֹאשׁ מַלְכֵי הָאָרֶץ, אֲשֶׁר אוֹהֵב אוֹתָנוּ
וְשִׁחְרֵר אוֹתָנוּ מֵחֲטָאֵינוּ בְּדָמוֹ,
ו : וְעָשָׂה אוֹתָנוּ לְמַלְכוּת וּלְכֹהֲנִים
לֵאלֹהִים אָבִיו. לוֹ הַתִּפְאֶרֶת וְהַשִּׁלְטוֹן לְעוֹלְמֵי
עוֹלָמִים. אָמֵן.
ז : הִנֵּה הוּא בָּא עִם הָעֲנָנִים וְתִרְאֵהוּ כָּל
עַיִן וְגַם הַלָּלוּ שֶׁדְּקָרוּהוּ, וְיִסְפְּדוּ עָלָיו כָּל
מִשְׁפְּחוֹת הָאָרֶץ. כֵּן; אָמֵן.
ח : אֲנִי אָלֶף וְגַם תָּו, אוֹמֵר יְהֹוָה אֱלֹהִים,
הַהֹוֶה וְהָיָה וְהַבָּא, אוֹחֵז־הַכֹּל.
ט : אֲנִי יוֹחָנָן, אֲחִיכֶם וְשֻׁתַּפְכֶם בַּצָּרָה
וּבַמַּלְכוּת וּבַסַּבְלָנוּת שֶׁבְּיֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ, הָיִיתִי
בָּאִי שֶׁנִּקְרָא פַּטְמוֹס* בִּגְלַל דְּבַר הָאֱלֹהִים
וּבִגְלַל עֵדוּת יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ.
י : הָיִיתִי בָּרוּחַ בְּיוֹם הָאָדוֹן וְשָׁמַעְתִּי
מֵאַחֲרַי קוֹל גָּדוֹל כְּשׁוֹפָר, אוֹמֵר:
יא : מַה שֶּׁאַתָּה רוֹאֶה כְּתֹב בְּסֵפֶר וּשְׁלַח
אֶל שֶׁבַע הַקְּהִלּוֹת: אֶל אֶפֶסוֹס וְאֶל סְמוּרְנָא
וְאֶל פֶּרְגָּמוֹס וְאֶל תְּאָטִירָה וְאֶל סַרְדִּיס וְאֶל

3. **HOLENDERSKI**

1795-1796: Willem Antony van Vloten

De Bijbel Vertaald, omschreven en door aanmerkingen opgehelderd (w 13 tomach), t. 13

http://books.google.pl/books?id=4cFbAAAAQAAJ

ſcheid op hem ſtaart; ik zie 'er, die hem, of in perſoon, of in zijne volgelingen, beledigend behandeld hebben, met oogen waarin de angst te lezen is; de droefheid en het berouw over zulk eene behandeling zal gewis zo algemeen worden, dat 'er geen perſoon en geen familie zal wezen op den aardbodem, of men zal 'er de zigtbaarſte tekenen van de diepſte achting en deelneeming voor zijn perſoon inzien; —— ja, dit zal eenmaal zo zijn.

vs. 8. Ik ben de *Alpha* en de *Oméga*, de aanvang en het beſluit, zo ſpreekt *Jehovah!* Die is, Die was. Die komen zal, de Alvermogende!

8. Zo ſpreekt de *Jehovah* om dit aangenaame uitzicht te bevestigen: het is Mijn zaak de aanvang zo wel als den ganſchen inhoud dezer gezichten tot het einde toe te vervullen; —— daar de oorſprong van alle gebeurtenisſen van Mij komt, is natuurlijk de uitkomſte ook onder Mijn beſtuur; daarin is geene verandering te wagten, Ik ben en was Mij zelven altoos gelijk, en zal het in het allergewigtigſte en zigtbaarſte voor het toekomſtige zijn; — voor Mijn Alvermogen ſtaat toch niets.

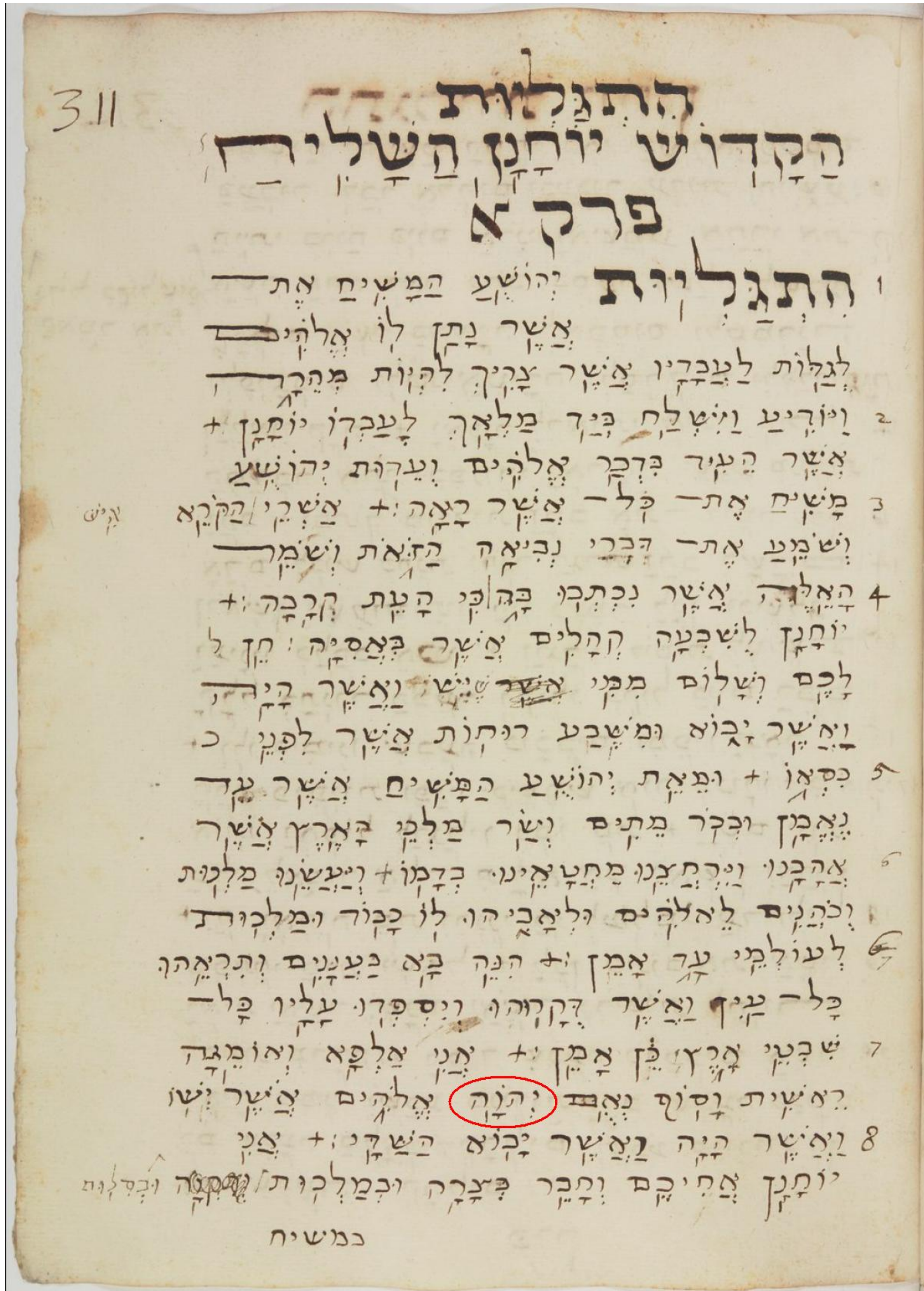
vs. 9. Ik, JOHANNES! die tevens uwen Medechristen en deelgenoot in de vervolging zo wel als in het rijk van JESUS CHRISTUS in lijdzaamheid

9. Maar laat ik de aanleiding, welke mij zo even in verrukking bragt, u melden: ik, JOHANNES! die aanſpraak hebbe op het lidmaatſchap der gemeente, zo wel als op dat van het rijk van CHRISTUS, ſchoon met een bedaard geduldig de uitkomst inwagtende, bevond mij op dien tijd op het eiland *Path-*

vs. 9. *Pathmos* nu *Palmoza* is een gezonde, doch min vrugtbaare klip in de *Archiepel*, waar de Griekſche Christenen hunne beste *Sominarien* tans hebben; — de *Romeinen* verbanden 'er veel hunne misdadigers, of dit ook JOHANNES lot geweest zij, is onzeker; EUSEBIUS noemt het zijn *vlugt*, het geen daarmede niet zeer ſtrookt.

4. **HEBRAJSKI**

1622[?]: Georg Mayr, *Novum Testamentum Ad vulgatæ editionis, iussu Clementis VIII postremo recognitæ fidem Hebraice redditum a P. Georgio Mayr*
http://gallica.bnf.fr/ark:/12148/btv1b105396027/f6.image

התגלות
הקדוש יוחנן השליח
פרק א

Najprawdopodobniej zawiera je też hiszpański katolicki przekład **Hermenegildo Zanuso** z 1973: ***Los Hechos, las Cartas y el Apocalipsis*** (Ediciones Combonianas, México). Niestety *bardzo trudno* jest zdobyć ten przekład. Przypuszczenie o obecności imienia Bożego w Obj 1:8 stawiam na tej podstawie, że Zanuso w zakresie 4 Ewangelii używał je dość swobodnie i nie tylko w cytatach ze ST (Mt 1[20,22,24;] 2[13,15,17;] 4[7,10;] 5[33;] 12[18;] 21[9,42;] 22[44;] 23[39;] 27[10;] 28[2;] Mk 12[29;] Łk 1[9,11,16,17, 25,28,32,32,38,43,45,46,(49),58,68,72,76;] 2[9a,11,15,22,23,23,26;] 3[4;] 4[18,19;] Jn 1[23;] 5[4;] 12[38b,(41)]).

Pytam Pana:
-- Czy ci 4 katoliccy tłumacze według Pana też „wtykają” imię Boże do NT?
-- Co ich skłoniło do takiej decyzji? Sekciarskie podejście do tłumaczenia Biblii?
Proszę naprawdę głęboko się nad tym zastanowić!

Istnieją co najmniej 203 przekłady włączające imię Boże w Obj 1:8.

Konstrukcja „Pan Bóg”

Z pomocą konkordancji przejrzałem wszystkie miejsca występowania słowa „Pan” w ST. Nie znalazłem ani jednego miejsca gdzie występowałoby w konstrukcji „Pan Bóg”. A zatem taką konstrukcję możemy uznać za obcą hebrajskiemu (żydowskiemu) myśleniu. Pojawienie się zatem konstrukcji „Pan Bóg” w greckiej części Biblii jest czymś dziwnym! Już sama tylko ta okoliczność podpowiada, że to twór sztuczny, ponieważ apostoł Jan nie był zhellenizowanym Żydem.

Katolicki tłumacz prof. Claude Tresmontant (1925-1997) w przypisie do Obj 1:8 zauważa:

Jak widzimy, *Kurios*, bez rodzajnika, jest w greckim tłumaczeniu Biblii hebrajskiej stałym terminem odpowiadającym tetragramowi JHWH.

Oracle de YHWH Dieu, celui qui est et qui était et qui vient, (le dieu) des armées... *Kurios,* sans article, nous l'avons noté, c'est constamment, dans la traduction grecque de la Bible hébraïque, le terme qui correspond au tétragramme YHWH.

Obecność hebrajskich słów w Księdze Objawienia (Amen, Har-Megiddo, Hallelu-Jah), może wskazywać, że jej oryginał mógł zawierać imię Boże.

Ważną rolę w rozważaniach wokół obecności/nieobecności imienia Bożego w oryginale NT odgrywa Księga Objawienia ze względu na wzmianki o imieniu Bożym[3], których *nie można odnosić do charakteru Boga* (Obj 11:18; 13:6; 16:9). Czytamy też w niej o *‘zapisaniu’* imienia Bożego na kimś bądź na czymś (Obj 3:12; 14:1; 22:4). Powstaje pytanie: Czy w tych miejscach chodzi o Tetragram JHWH? Rozważmy Objawienie 3:12.

> Zwycięzcę uczynię filarem w świątyni Boga mojego, i już nie wyjdzie na zewnątrz. A na nim **imię Boga mojego napisze** i imię miasta Boga mojego, Nowego Jeruzalem, co z nieba zstępuje od mego Boga, i moje nowe imię (*BT-5*).

[3] Pamela VERMES, **Buber on God and the Perfect Man**, Brown Judaic Studies 13, Scholars Press., 1980, s. 124, https://archive.org/details/buberongodperfec0000verm.

Oto kilka komentarzy do tego wersetu:

- **ADAM CLARKE:** „*Napiszę na nim imię Boga mojego*] To znaczy: uczynię go swoim *kapłanem*. Kapłan nosił na swym czole napis קודש ליהוה *kodesz laihowa*: ‘Świętość należy do Pana’”.[4]
- **ARCHIBALD T. ROBERTSON:** „12. (…) *Na nim* (*ep' auton*). Na *ho nikōn* (zwycięzcy), nie na filarze (*stulos*). To potrójne imię (Boga, miasta Bożego, Chrystusa) otrzymuje na swe czoło (Obj. 14:1; 7:3; 17:5; 22:4), tak samo jak arcykapłan nosił imię Jehowy na czole (Wj. 28:36, 38), (...) w przeciwieństwie do znamienia bestii u innych (Obj. 13:17; 14:17)”.[5]
- **SEAN M. McDONOUGH:** „Wszystko wskazuje, że gdy Jan mówi w Księdze Objawienia o imieniu ‘na’ ludziach, prawdopodobnie ma na myśli tetragrammaton”.[6]

Być może będzie Pan chciał replikować, że na zwycięzcach zapisano słowo *Kyrios* lub będzie chciał odwołać się do tezy, że JHWH to inne imię Jezusa. Jeśli tak, to będzie to mierny kontrargument, bo Jezus mówi o imieniu „Boga **mojego**”, a nie własnym. Z kolei w Obj 14:1 o 144 000 opieczętowanych czytamy, że mieli wypisane na czołach „imię jego [Baranka, tj. Jezusa] **i imię jego Ojca**”. Tłumacz Troy Nilsson tak oddał Obj 14:1b: „(...) mających napisane na swych czołach Imię Baranka i Ojca (YHVH)”, a w przypisie dodał: „*Imię Ojca brzmi YHVH, napisane w ich umysłach zamiast znaku/miana/liczby bestii”* (*The Cinematic Bible*).

Kluczową rolę w treści Księgi Objawienia z pewnością odgrywa Obj 19:1-6. W przedstawionej tam wizji ukazano jak ‘wielki tłum w niebie’, ‘24 starszych’ i ‘4 żywe stworzenia’ tryumfalnie wołają „Hallelu-Jah!”. Ten okrzyk znaczy „Wysławiajcie **Jah**!”, a „Jah” to krótsza i pieszczotliwa forma imienia Bożego! Zatem analiza Księgi Objawienia przemawia za wnioskiem, że imię Boże mogło występować w oryginale NT. (Okoliczność, że gramatyka i stylistyka greki w Księdze Objawienia jest czasami dziwna wskazuje, że mogła być ona pierwotnie kompozycją hebrajską).

„Pan” w Obj 1:8: Jezus czy JHWH?

Niestety Pańska interpretacja „Pana” jako Jezusa jest powierzchowna i zwodnicza, toteż należy ją odrzucić. Powodem jest kontekst i cała treść Księgi Objawienia. Oto argumenty przeciwko rozumieniu „Pana” w odniesieniu do Jezusa:

Kontekst

1:4 – Tutaj mówcą słów jest BÓG. Mówi: „Łaska i pokój wam od Tego, który jest-był-przychodzi” (takie samo miano mamy w 1:8), dalej czytamy „od 7 duchów” (nie istnieje 7 Duchów Świętych).
1:5 – „i **od Jezusa** Chrystusa”. To dowodzi, że kim innym jest „Ten, który jest-był-przychodzi” i kim innym jest Jezus.
1:6 – o Jezusie czytamy: „uczynił nas kapłanami dla **swego** Boga i Ojca”. Ten werset wyraźnie uczy, że Jezus ma „swego Boga i Ojca”. W teologii Janowej Jezus nie jest więc rozumiany jako „Bóg i Ojciec”.

NPG-XP PD DDNS N-DN-S NPGMZS CC VIAA--ZS NPA-XP N-AF-S N-AM-P
ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ – 1,6 καὶ ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλείαν, ἱερεῖς
naszych w — krwi jego – i uczynił nas królestwem, kapłanami

DDMS N-DM-S CC N-DM-S NPGMZS NPDMZS DNFS N-NF-S CC DNNS N-NN-S PA DAMP N-AM-P
τῷ θεῷ καὶ πατρὶ αὐτοῦ – αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας
— Boga i Ojca jego – jemu — chwała i — potęga na — wieki

DGMP N-GM-P QS
[τῶν αἰώνων] ἀμήν.
[— wieków]. Amen.

[4] CLARKE, **The Holy Bible containing the Old and New Testaments . . . With a Commentary and Critical Notes**, t. 2: 1Koryntian–Objawienie, 1836, s. 2039, https://books.google.pl/books?id=EagGAAAAQAAJ.

[5] ROBERTSON, **Word Pictures in the New Testament**, t. 6, 1933, s. 319, 320, https://archive.org/details/wordpicturesinne0006robe.

[6] MCDONOUGH, **YHWH at Patmos: Rev. 1:4 in its Hellenistic and Early Jewish Setting**, WUNT 2, 1999, s. 204, 205, https://books.google.pl/books?id=c0ZG4P8J1roC.

Następnie ten sam mówca, co w w. 4, czyli BÓG, mówi o sobie:

1:8 – „Jam jest Alfa i Ω – mówi KC Bóg, 'Ten, który jest-był-przychodzi', Wszechmocny".
Ten werset pokazuje, że „Panem" jest „Wszechmocny". Nie ulega wątpliwości, że Obj 1:8 mówi o Bogu Wszechmocnym, a kontekst (w. 5 i 6) nie ukazuje Jezusa jako Boga Ojca.

Co wprowadza w błąd trynitarnych egzegetów komentujących Obj 1:8?

1. Niekiedy jest to dodatkowe występowanie tytułu "Alfa i Ω" w Obj 1:11 w niektórych przekładach Biblii (np. KJV, *Biblia gdańska*, *Nowa Biblia gdańska*, *Uwspółcześniona Biblia gdańska*, *Biblia brzeska*, *NT-przekład toruński*), które łączą Jezusa z tym mianem. Nie znajduje ono jednak potwierdzenia w niektórych najstarszych greckich mss, w tym w Aleksandryjskim, Synajskim, nie zawiera go też Codex Ephraemi rescriptus. Dlatego jest pomijany w wielu współczesnych tłumaczeniach (np. RSV, NAB, NEB, Darby), włącznie z KATOLICKIMI, których kilka przykładów podaję poniżej:

Nicholas King (2004):

and because of witness [to] Jesus. On the Lord's Day, I fell into a trance, and I heard behind me a loud voice (it was like a trumpet) saying, 'Write what you see into a book; and send it to the seven churches: to Ephesus and Smyrna and Pergamon, and Thyatira and Sardis and Philadelphia and Laodicea.'

Craig Smith (1994):

day and heard behind me a frightening noise like a trumpet, 11 saying, "Write in a book what you see! Send it to the seven churches: Ephesus, Smyrna, Pergamum, Thyatira, Sardis, Philadelphia and Laodicea." 12 I turned to see the voice that was speaking to

***Jerusalem Bible* (1969):**

and the Spirit possessed me, and I heard a voice behind me, shouting like
11 a trumpet, "Write down all that you see in a book, and send it to the seven churches of Ephesus, Smyrna, Pergamum, Thyatira, Sardis, Philadelphia and
12 Laodicea." I turned around to see who had spoken to me, and when I turned

Kleist & Lilly (1956):

11 and heard behind me a voice as resounding as a trumpet. "Write in a book what you see," it said, "and send it to the seven congregations: at Ephesus, at Smyrna, at Pergamum, at Thyatira, at Sardis, at Philadelphia, and at Laodicea."

Edward Wells (1715)

μȣ φωνὴν μεγάλην ὡς σάλπιγγος, 11 λεγούσης· † Ὃ βλέπεις, γράψον εἰς βιβλίον, καὶ πέμψον ταῖς ἑπτὰ ἐκκλησίαις †, εἰς Ἔφεσον, καὶ εἰς Σμύρναν, καὶ εἰς Πέργαμον, καὶ εἰς Θυάτειρα, καὶ εἰς Σάρδεις, καὶ εἰς Φιλαδέλφειαν, καὶ εἰς

trumpet, 11 Saying, * What thou ſeeſt, write in a book, and ſend it unto the ſeven Churches; unto Epheſus, and unto Smyrna, and unto Pergamus, and unto Thyatira, and unto Sardis, and unto Philadelphia, and unto Laodicea.

2. W Obj 22:13 o "Alfie i Omedze" powiedziano, że jest „pierwszym i ostatnim" i to samo określenie w Obj 1:17, 18 odnosi się do Jezusa. Nie dowodzi to, że Jezus = Alfa i Omega. W Biblii np. wyrażenie „apostoł" odnosi się zarówno do Jezusa (Heb 3:1), jak również do niektórych spośród jego naśladowców. Ale to nie dowodzi, że są to te same osoby lub że mają tę samą rangę.

INNE MIEJSCA W KSIĘDZE OBJAWIENIA

W 15:3 czytamy o "pieśni **Baranka** (=Jezusa)" (*Jerusalem Bible*):

3 from God, ·and they were singing the hymn of Moses, the servant of God, and of the Lamb:

"How great and wonderful are all your works,
Lord God Almighty;
just and true are all your ways,
King of nations.
4 *Who would not revere* and *praise your name, O Lord?*
You alone are holy,
and all the pagans will come and adore you
for the many acts of justice you have shown."[a]

A zatem z 15:3 wynika, że "Baranek" śpiewa o "KC, Bogu Wszechmocnym". Baranek nie śpiewa o samym sobie. Gdyby śpiewał o sobie, to uprawiałby autoadorację! Zatem również z 15:3 wynika, że nie można uważać Jezusa za "Pana, Boga Wszechmocnego".

Tytuł "Alfa i Ω" po raz drugi pojawia się w Obj 21:6. Kto jest mówcą w tym wersecie? O "Alfa i Ω" w drugiej części tego wersetu czytamy: „Każdy zwyciężający odziedziczy to wszystko i **ja będę jego Bogiem**, **a on będzie moim synem**". Z Mt 25:40 wiemy, że Jezus nazywał współdziedziców Królestwa „braćmi", a nie „synami". A zatem narzuca się wniosek, że tutaj mówcą jest niebiański Ojciec Jezusa, JHWH Bóg. Por. Mt 12:50; Hbr 2:10-12 i Gal 3:26; 4:6.

Trzecie wystąpienie tytułu "Alfa i Ω" mamy w 22:13, gdzie czytamy: „Ja jestem Alfa i Ω, pierwszy i ostatni, początek i koniec". W Objawieniu 22 mówcami są różne osoby:
• w. 8 i 9 pokazują, że anioł przemówił do Jana
• w. 16 oczywiście mówcą tutaj jest Jezus
• w. 17a mówcami są „duch i oblubienica"
• w. 20b mówcą jest oczywiście sam Jan.

Kim jest zatem "Alfa i Ω" wspomniany w 22:13? Mówcę możemy właściwie zidentyfikować jako tą samą osobę, który nosi ten tytuł w dwóch pozostałych przypadkach: JHWH Bóg. A czy słowa „Oto przychodzę szybko" (w. 12) wymagają odnoszenia ich do Jezusa?[7] Nie, ponieważ *Bóg także mówił o sobie jako o „przychodzącym"*. W 1:8 czytamy: „‚Ja jestem Alfa i Omega' – mówi KC **Bóg**, Ten, który jest i który był, i **który przychodzi/ma przyjść**, Wszechmocny". W Obj 4:8 również czytamy coś takiego o Bogu: „Święty, święty, święty, KC **Bóg** Wszechmogący, który był i jest, i który **przychodzi/ma przyjść**" (por. Iz 26:21). Mal 3:1-6 mówi o wspólnym przyjściu na sąd JHWH i jego „posłańca przymierza" (zob. Obj 6:16).

Myśl wyrażona w Obj 22:12 harmonizuje też z tym, co apostoł Paweł pisał o Bogu: „Według swej zatwardziałości i nieskruszonego serca gromadzisz sobie gniew na dzień gniewu oraz objawienia **sprawiedliwego sądu Bożego**. A On **odda każdemu według jego uczynków**: życie wieczne tym, którzy przez wytrwałość w dobrym dziele szukają chwały i szacunku, i nieskażoności; natomiast dla tych, którzy są kłótliwi i nieposłuszni prawdzie, a posłuszni nieprawości, będzie srogie zagniewanie i gniew, ucisk i udręka na duszę każdego człowieka, który czyni to, co szkodliwe, Żyda najpierw, a także Greka; ale chwałę i szacunek i pokój każdemu, kto czyni dobro, Żyda najpierw, a także dla Greka" (Rz 2:5-9). Oczywiście zgodnie z Rz 2:16 wyrok zostanie wydany przez JHWH Boga za pośrednictwem swego Syna: „Nastąpi to w dniu, gdy **Bóg przez Chrystusa** Jezusa będzie sądził skryte sprawy ludzi".

Tytuł „Alfa i Ω" niesie ze sobą tę samą myśl, co „pierwszy i ostatni" oraz „początek i koniec", gdy te terminy są użyte w odniesieniu do JHWH. Przed nim nie było Boga Wszechmocnego i po nim nie będzie. Doprowadzi On do pomyślnego finału kwestię Boskości (Iz 44:6).

Staranna analiza treści Księgi Objawienia prowadzi zatem do wniosku, że tytuł „Alfa i Ω" odnosi się wyłącznie do Boga Wszechmocnego, do Ojca, a *nie do Jezusa*.

---

[7] W Obj 22:12 (*TEV*) dodano imię „Jezus", a w *NT-współczesnym przekładzie* fragment: „I znów rzekł Jezus" najwyraźniej po to, aby czytelnik tytuł „Alfa i Omega" łączył z Jezusem. Ale imię Jezus nie pojawia się w tekście greckim i inne przekłady nie zawierają tej interpolacji. Jest to ewidentna doktrynalna manipulacja zorientowana na wprowadzanie czytelników w błąd.

PODSUMOWANIE:

Sposób, w jaki przeanalizował Pan temat Obj 1:8, jest powierzchowny. Pańskie gawędy internetowe to tania erystyka i rubaszna opiniotwórczość. Stwierdzam, że Pański film nie spełnia podstawowych wymogów reporterskich, jest chałturą. Najmocniej przepraszam, ale nie nadaje się Pan do przekazywania internautom wyważonych poglądów na tematy biblijne, ale owszem nadaje się na propagandzistę. Stratą czasu jest słuchanie Pana twórczości o PNŚ, ponieważ publikuje Pan szkodliwą propagandę na ten temat. Naprawdę chciałbym móc powiedzieć cokolwiek pozytywnego o Pańskim filmie, ale nie mogę. Nie można bowiem chwalić płytkich i słabo przemyślanych opracowań, ponieważ byłoby to niepedagogiczne.